

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 81

гр. Варна , 07.06.2021 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ в закрито заседание на седми юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Янко Д. Янков
Членове:	Даниела П. Костова Светослава Н. Колева

като разгледа докладваното от Даниела П. Костова Въззивно частно наказателно дело № 20213000600175 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството пред въззивния съд е по реда на Глава Двадесет и втора от НПК с предмет проверка на определение от 17.05.2021 г. по НОХД № 1037/20 г. по описа на Окръжен съд Варна, с което на основание чл.248 ал.5 т.3 и т.6 от НПК е прието, че на досъдебното производство не са допуснати отстраними съществени процесуални нарушения, които да доведат до прекратяване на делото и връщането му на прокурора за отстраняване; оставено е и без уважение искането на защитата за изменение на мерките за неотклонение на подсъдимите (включително и на жалбоподателя К.М.).

Въззивната проверка е инициирана по частна жалба на подс.К.М. чрез процесуалните му представители адв.Р.Ж. и адв.В.Ц., според които определението е немотивирано, поради което и неразбираемо за тях относно аргументите, с които са отхвърлени правните им твърдения. Позовават се на отправяне към мотиви на друг състав на ВАпС, който се е произнасял предходно по реда на чл.249 от НПК, като се твърди, че в атакуваното определение не е отговорено изобщо на възраженията на защитата в разпоредителното заседание. По отношение на мярката за неотклонение се изтъква влошено здравословно състояние, като в тази насока са представени писмени доказателства. Изразени са и съждения относно разумността на срока на задържане. Искането е за отмяна на определението в посочените

части.

Частната жалба е допустима, а по същество си е неоснователна.

По внесен в ОС Варна обвинителен акт срещу Р.П. и К.М. за престъпление по чл.242 ал.4 вр.ал.3 вр.чл.20 ал.2 вр.чл.26 ал.1 от НК било образувано НОХД 1037/2020г.

С определянето на нов съдия-докладчик след отвод на предходния, както и на други съдии от наказателно отделение на ОС Варна (съдебно заседание от 30.03.2021г. и последващи разпореждания), делото е било насрочено за разглеждане в разпоредително заседание за 17.05.2021г.

I.По възраженията във връзка с разпореждането в частта по чл.248 ал.1 т.3 от НПК, в няколко насоки:

1/за нарушени права на подсъдимия в досъдебна фаза – липса на връчени преводи на роден език; непредявяване на ВД;

2/за нарушени права свързани с неспазване изискванията на разпоредбата на чл.246 от НПК, довело до липса на ясно описание на отделните деяния и конкретни действия на всеки един от подсъдимите в контекста на разпоредбите на чл.20 и ал.26 от НК; неяснота по отношение на наказателно неотговорните лица; неяснота и липса на свързаност между обстоятелствена част и диспозитив.

По отношение на преводите, както и предявяването на ВД, съдът е отстранил соченото нарушение чрез връчване на изискуемите по закон документи на нидерландски език на подсъдимите, а по отношение на ВД е коментирал тяхното предявяване в рамките на ДП, както и разпоредбата на чл.284 от НПК.

Действително съдът в определението си се е позовал на предходно определение на ВАпС, без да излага никакви аргументи, поради което се налага това да се извърши от проверяващия съд. Въззивната инстанция намира за неоснователни съображенията на защитниците, изтъкнати в съдебното заседание. Счита, че при изготвянето на обвинителния акт и в рамките на ДП не са били допуснати отстраними съществени нарушения на

процесуални правила, които да налагат прекратяване на съдебното производство на някое от основанията по чл.248 ал.5 т.1 от НПК. В акта на обвинението в достатъчна степен са посочени отделните деяния чрез категориите време, средства, място, начин, посредством което е представено ясно изложение на всяко едно деяние, включено в продължаваната престъпна дейност. В достатъчна степен са намерили своя отговор и обстоятелствата, свързани с разпоредбата на чл.20 от НК, както и касателно посредственото извършителство чрез използване действията на други лица в описаната престъпна дейност. Повдигнатите обвинения съответстват на обстоятелствената част без да са налични твърденията от защитата неясноти.

II. По възраженията във връзка с разпореждането в частта по чл.248 ал.1 т.6 от НПК:

За подс.К.М. защитата твърди влошено здравословно състояние (представени са писмени доказателства), въз основа на което моли за изменение на мярката му за неотклонение в по-лека.

Представено е медицинско направление, от което съдът успя да разчете единствено, че подсъдимия е с диагноза дископатия. Твърди се липса на лечение в ОЗ Варна, навеждат се доводи за „форма на изтезание“. Разумният срок на задържане е поставен под съмнение.

При обсъждане на мерките за процесуална принуда в атакувания съдебен акт без съмнение следва да се дадат отговори на въпросите по чл.65 от НПК, към който отправя чл.270 от НПК.

От данните по делото е видно, че може да се направи обосновано предположение за евентуална съпричастност на подсъдимия към деянието, в каквато насока са подозренията на прокурора. Обвинението е за тежко умишлено престъпление по смисъла на чл.93 т.7 от НК.

Опасностите по чл.63 ал.1 от НПК не могат да се извеждат само и единствено от тежестта на обвинението, особено след такъв дълъг период на задържане. В случая са налични и други аргументи, неизложени от първостепенния съд. Съдебното минало на подс. М. е едно от тях, тъй като видно от данните по делото той има осъждания в Белгия за дейност,

касаеща производство, притежание и търговия с наркотични вещества. Според разпоредбата на чл.8 ал.2 от НК съдебните власти в РБългария следва да отчитат присъди, постановени на територията и на всяка друга държава-членка на ЕС. По втората постановена през 2016г. в Белгия присъда, производството е протекло задочно, което е довод в аналогична насока. Т.е. съдът намира за реални опасностите както от укриване, така и от извършване на престъпление.

Разумността на срока на задържане следва да бъде преценявана във всеки конкретен случай индивидуално, съобразно обективни критерии, каквито са фактическата и правна сложност на делото, процесуалната активност на правораздавателните органи за приключване на наказателното производство в разумен срок и поведението на самия подсъдим.

В случая настоящето производство като обемно, разкрива фактическа и правна сложност, а това обстоятелство всякога се отчита при коментирането на разумния срок на задържане. Целта на член 6 §1 от ЕКПЧОС е да се гарантира, че обвинението няма да тегне над подсъдимия твърде дълго, както и че въпросът с неговата основателност се решава (*Wemhoff v. Germany*, § 18; *Kart v. Turkey* [GC], § 68). В този аспект съдът тълкува срока на задържане в настоящото производство, предвид упоменатото горе, както и поради наложилото се повторно разглеждане на делото, съобразно отменително решение на ВАпС. Тук е мястото да се добави констатацията за ритмично движение на делото от всички съдебни състави до момента със забележката, че съдебните заседания са били насрочвани в спешен порядък според изискванията на чл.22 ал.3 от НПК. Времето, свързано с отводи на съдии и определяне на нов съдия-докладчик, довело до забава по-малка от месец, сочи на некоректност на твърденията на защитата в тази посока.

Във връзка със здравословното състояние на подс. М. е налична СМЕ, а с настоящата частна жалба е предоставено единствено медицинско направление. СМЕ е заключила налични заболявания с давност и без особени промени; дала е предписания за лечение на подсъдимия при уточнението, че то може да бъде проведено в условията на местата за лишаване от свобода при диетичен режим. Заради това и твърденията за липса на такъв отговор в СМЕ не отговарят на съдържанието на последната (виж изложение на д-р

Д.Ганчев – л.355, и 356 от съдебното следствие, протокол от 20.03.2021г.). Коментарът в допълнението към частната жалба за „форма на изтезание“ не е ясен за съда и като такъв не би могъл да се коментира.

С оглед горното съдът мярката за неотклонение взета по отношение на подс.К.М. се отчита за съобразена с обстоятелствата, изброени в разпоредбата на чл.56 ал.3 от НПК, както и с целите, визирани в разпоредбата на чл.57 от НПК. Не са нарушени разпоредбите на чл.6 от ЕКЗПЧОС, доколкото изтеклият срок на задържане е съобразен с обществената опасност на подсъдимия, както и с реалната опасност от укриване и извършване на престъпление.

По изложените съображения проверяваният съдебен акт като правилен и законосъобразен следва да се потвърди.

С оглед изложеното и на основание чл.249 ал.3 и чл.345 ал.1 от НПК настоящият състав на Апелативен съд Варна

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение от 17.05.2021г. по НОХД № 1037/2020г. по описа на Окръжен съд Варна.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____